

H P O O I M I O N.

PAG. 3 Πικροὶ τὴν Ὀδύσειαν καθὰ καὶ τὴν Ἰλιάδα εἰλήγασι λογισταί, καὶ μᾶλλον ταύτην ἢ περ ἐκείνην δια- 1379
 ED. BAS. σπαράττουσι. δίδωσι δὲ λαβὰς ἐκείνοις τὸ καὶ ἐνταῦθα πολὺ τοῦ μυθώδους. καὶ τοῦτο διαβάλλον- ED. ROM.
 τες ἐκείνοι, συνεκβάλλουσι τῷ μύθῳ καὶ τὴν ἀλήθειαν, διὰ τὸ τοῦ ψεύδους παρὲν* θητον ὑπόπτως ἔχον- 10
 τες καὶ πρὸς τὴν ἱστορίαν αὐτήν. χρηὴ δὲ οὐχ' οὕτω ποιεῖν, ἀλλὰ τὸ ἔργον σκοπεῖν τῆς ποιήσεως,
 ἐκείνο εἰδοτας, ὡς ἄρα νόμος τοῖς ποιηταῖς μὴ γυμνῆν τὴν ἱστορίαν ἐκτίθεσθαι, ἀλλὰ μύθοις καταπυ-
 κάζειν. ὦν τοὺς μὲν, ὑπ' ἄλλων ἤοι πλασθέντας ἀναλέγονται, τοὺς δὲ καὶ αὐτόθεν προσανα-
 πλαττονται. δέδοται γὰρ κατὰ τοὺς τεχνολογίους τῇ ποιήσει καὶ τερατεύεσθαι, ὡς ἂν ἐκ τούτων
 ἡδοιῆν τὸ ἅμα τοῖς ἀκροαταῖς καὶ ἐκπλήξιν ἐμπούσειεν. οὕτω τοίνυν καὶ ὁ ποιητὴς πολλαχοῦ, ὡς
 10 φασιν οἱ παλαιοὶ, τοῖς ἱστορουμένοις ὁμολογῶν, παραπλέκει καὶ μύθους. καὶ τοῖς θρυλλουμένοις ἀλη-
 θεσί, προστιθῆσι τι καὶ τῶν οὐκ ἀληθῶν. ἐκῶν ἑαυτῶ ἐπιστῶν τὴν τοῦ ἀδυνάτου γραφήν. καὶ οὐ
 πάντῃ πρὸς πλάσμα διασκενάζει καὶ μύθους, ἀλλὰ κατ' αὐτὸν φάναι, πολλὰ ψεῦδεα λέγει ἐτύμοις
 ὁμοῖα, ὅθεν ἂν τις οὐδὲ ἴδοιτο. πολλὰ μέντοι καὶ οὐ πάντα ψεύδεται. οὐ γὰρ ἂν ἔτι ἐτύμως ὁμοῖα ἢ
 ποιήσεις φθέγγοιτο ἂν ψευδῆ πάντα εἴη συνείρουσα. ἀντίκα τῆς Ὀδυσσεῖος πλάνης τὸ πολὺ, περὶ Σι-
 κελίαν γενέσθαι καὶ Ἰταλίαν καὶ ἐπέκεινα τεθρύλληται συμφώνως τῷ ποιητῇ. καὶ τοῦτο δηλοῖ δίχα
 *πολλῶν ἄλλων, καὶ ὁ τῆς ἱστορίας Λατίνος, καὶ ὁ Ἀῦσων, οἱ ἐξ Ὀδυσσεῖος καὶ Κίρκης κατὰ τινος. 20
 οἱ καὶ τῆς ὁμωνύμου αὐτοῖς χώρας ἐκράτησαν, καὶ ἀφ' ἑαυτῶν τὰ ἔθνη ἐκάλεσαν. ὁμολογεῖ δὲ τούτοις
 καὶ ἡ ἐν Ἰβηρίᾳ πόλις Ὀδύσεια. καὶ ὁ ἐν παροιμίαις Τεμέσιος ἥρωσ ὁ βαρῆμηνις, εἰς τῶν Ὀδυσσεῖ
 συμπλευσάντων ἑταίρων, ἐν Τεμέσῃ τῇ Ἰταλικῇ τιμώμενος. καὶ οὕτω μὲν οὐκ ἔστιν ἀμφιβαλεῖν ὅτι
 ἐκεῖ τὰ πλείω πεπλάνηται Ὀδυσσεύς. ὁ δὲ γε ποιητὴς, ἔστιν ἂ τῆς τοῦ Ὀδυσσεῖος πλάνης καὶ ἐξωκί-
 20 νῶν φανεται, ὡς ἐν τοῖς ἐξῆς φανερώς δειχθήσεται. φυλάττων μὲν καὶ τὰ τῆς ἱστορίας, προστιθεῖς
 δὲ καὶ τερατολογίαν ποιητικὴν. καὶ ποιήσεως νόμῳ, τὸ ψεῦδος τῇ ἀληθείᾳ παραμιγνύς. καὶ τὰ μὲν
 διδάσκων, τὰ δὲ ἐκπλήττων ἢ καὶ ψυχαγωγῶν. οὕτω δὲ καὶ τὸν Αἰόλον καὶ τοὺς Κιμμερίους καὶ τὰ
 κατὰ τὴν Καλυψῶ ἐξ ἱστοριῶν ἀληθῶν ἐραυσιάμενος ὡς δειχθήσεται, προσεπιτίθησι τι καὶ τερατολο-
 γίας. πῆ μὲν, ἐκτοπίζων τὰ ἱστορουμένα καὶ μετακινῶν αὐτὰ ἐξ ἄλλων τόπων εἰς ἄλλους. πῆ δὲ,
 τὰς ιδιότητας τῶν ἱστορουμένων προσαύξων καὶ μεταγῶν εἰς τὸ παραδοξότερον. ἐκτοπίζων μὲν, ὡς
 ὅτε τοὺς Κιμμερίους τὸ ἀληθῶς βόρειον ἔθνος, εἰς τοὺς ἰσπερίους τόπους τοὺς *πρὸς τῷ Αἰδῇ μετάγει 30
 ψευδῶς. καὶ τὴν τῆς Καλυψοῦς δὲ νῆσον, εἰς Ὠκεανὸν μετατίθησι. τὰς δὲ ιδιότητας ἐπαυξάνων, ὡς
 ὅτε τοὺς Αἰστρουγόνας ἀγρίους ἄλλως ὄντας, αὐτὸς καὶ ἀνθρωποφαγοῦντας ποιεῖ. καὶ τὸν Αἰόλον
 δὲ τεργίτην ὄντα τοῦ πλείν, ἐγκαταλείπει τοὺς ἀνέμους φησίν. οὐ ψευδόμενος πάντῃ, ἀλλ' ὑπερβάλ-
 30 λων τὸ ἱστορουμένον. ψεῦδος γὰρ ἀπλῶς διόλου τῆς Ὀμήρου καταγῶναι ποιήσεως, πάντῃ ψευδές.
 ψεῦδος γὰρ τοιοῦτον, οὐδ' αὐτὸς ἐρεῖ, εἴποι ἂν αὐτός. μάλα γὰρ πεπνυμένος ἐστίν. ἀκούσοι γὰρ ἂν,
 ὃ καὶ Ὀδυσσεύς παρὰ τῷ Εὐμαίῳ. τί σε χρηὴ τοῖον ὄντα, μαυριδίως ψεύδεσθαι; ὡς τόγε ἄλλως μὴ μα-
 υριδίως ἀλλ' ἐν δέοντι ψεύσασθαι, ἐπιτηδευτέον ποτὲ καὶ οὐ ψευτέον τοῖς γε ἐχέφροσι. τὸν γοῦν Αὐτό-
 λυκον, ὄρκῳ κεκοσμησθαι φησίν. ὃ ἔστι, τὸ ψευδέσιν ἐντέχνως ὄρκους σοφίζεσθαι. καὶ αὐτὸν δὲ τὸν
 Ὀδυσσεῖα φανερώς εἰσάγει ψευδόμενον, ἐν τε τοῖς πρὸς τὸν Εὐμαῖον τὸν δούλον λόγοις, καὶ ἐν ἄλλοις.
 οὐκ οὐκ οὐτε πάντα ψευδόμενον ὑποληπτέον τὸν ποιητὴν, οὐτε μὴν πάντα φθγγόμενον πρὸς ἀλήθειαν.
 ἀλλὰ τῷ ἀληθεῖ καὶ ψεύδους τι παραπλέκοντα, καθὰ καὶ τῷ Πολυβίῳ δοκεῖ ὡς τῇ τοῦ Ὀδυσσεῖος πλάνῃ
 καθὰ καὶ τῷ Ἰλιακῷ πολέμῳ μικρὰ φησι τὸν ποιητὴν* προσμυθεύσασθαι. καὶ ταῦτα μὲν οὕτω. Ἦθι- 40
 κώτερα δὲ τῆς Ἰλιάδος κατὰ τὴν παλαιὰν ἀλήθειαν ἐστὶν ἡ Ὀδύσεια ὃ ἐστίν, γλυκυτέρα τὲ καὶ ἀφε-
 COMMENT. IN ODYSSEAM TOM. I.

λαστέρα. ἤδη δὲ καὶ ὀξυτέρα διὰ τὰ ἐν φαντασίᾳ ἐπιπολαίον ἀφελείας βράθη τῶν νοημάτων, ὡς οἱ
 τεχνικοί λέγουσι. τοῦτο γὰρ ἐστὶν ὀξύτης ῥητορικῆ, νοημάτων βαθύτης ἐν ἐπιπολαζούσῃ ἀπλότητι.
 Ἰστέον δὲ ὅτι πάννυ γλίσχρα τὰ τῆς ὑποθέσεως ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ, καὶ ἄσπορα, καὶ ὀλιγόϋλα. καὶ 4
 εἰ μὴ ὁ ποιητὴς ἐξεύρισκεν, οἶος αὐτὸς, μηχανὰς πλατυσμοῦ τῆ ποιήσει ἄλλοτε ἄλλας, οἶον, τὸν τοῦ
 Τηλεμάχου πλοῦν. τὴν παρὰ τοῖς Φαίαξι μακρὰν ἀδολεσχίαν. τὰ παρὰ τῷ Εὐμαίῳ λαμπρὰ ψεύσματα
 καὶ τὰ ἄλλα, ἐν στενῷ κομιδῇ ἔκειτο αὐτῷ τὰ τῆς κατὰ ποιήσιν διασκευῆς. Ὁ δ' ἄλλα ταῦτα καὶ τοι-
 αῦτα πολλὰ τέχνασάμενος, τὴν στενήν ἀτραπὸν τῆς τοῦ βιβλίου περιπετείας, εὐρύνει πρὸς πεδιάδα
 λογογραφίας ἐξίσχυσε. καὶ ὡς ἐκ χειμαρῶδους λιβάδος, πλήθοντας ῥητορείας ἐξεῖρνε ποταμούς.
 ὅποιοι οὐχ ἤκιστα καὶ τὴν Ἰλιάδα περιλιμνάζουσιν. εἰ καὶ τις Τιμόλαος, ὁ εἶτε Λαρισσαῖος εἶτε
 Μακεδὼν εἶτε καὶ ἄμφω, λειψυδρίαν οἶον ἐκεῖ καταγνοῦς τοῦ ποιητικῷ Ὠκεανοῦ, ὠγετήγησε μισγα- 10
 50 κείας τινὸς δίκην, σιέλους ὡσπερ τινὰς ἢ μύζας *τὰ παρ' αὐτοῦ. λέγεται γὰρ ὅτι παρενέβαλε τῇ Ἰλιάδι
 ἐκεῖνος, στίχον πρὸς στίχον. ἐπιγράψας τὸ σύγγραμμα, Τρωϊκά. οἶον, μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχι-
 λῆος, ἣν ἔθετο Χρῦσου κεχολωμένος εἵνεκα κόουρης. οὐλομένην, ἢ μυρὶ Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε μαρναμέ-
 νοις ὁ τε Τρωσὶν ἄτερ πολέμιζον ἄνακτος. πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν, Ἐκτορος ἐν
 παλάμῃσι δαΐζομένων ὑπὸ δουρὶ. καὶ οὕτω μὲν ὁ εἰρημένος Τιμόλαος τὴν Ὀμηρικὴν Ἰλιάδα, ὡς οἶον
 ὄνθυλεύσας ἐλίπανε. Τρυφιδώδωρος δὲ φασιν ἀνάπαλιν αὐτοῦ δραμῶν, Ὀδύσειαν λειπογράμματος
 ποιῆσαι ἰστόρηται, ἀπελάσας αὐτῆς τὸ σίγμα. τάχα μὲν, οὕτω τινάλλως. ἴσως δὲ, καὶ ἵνα μὴ ψελλὸς
 ᾖν, ἀχρεῖοι τὴν λαλίαν δι' αὐτοῦ. καθὰ καὶ οἱ τραυλιζόντες, ἀπέχονται τοῦ ῥ στοιχείου, ἵνα μὴ ὁ
 τραυλισμὸς αὐτοὺς ἐλέγῃ. ὅτι δὲ ὁ τοῦ σίγμα ἦχος καὶ ἄλλως λυπεῖν οἶδεν ἀκρόασιν διὰ τὸ συγχρὸν
 τοῦ σιγμοῦ ὅτε στοιβάζεται ὡς ἐν τῷ, ἔσωσά σ' ὡς ἴσασι καὶ ἐξῆς τὸ τοῦ Εὐριπίδου, δηλοῖ καὶ ὁ πρὸς 20
 τινὰ ἐν διπλασιασμοῖς τοῦ τ ἀττικίζοντα, εἰπὼν, ὡς εὖ γέ σοι ὅτι ἀπήλλαξας ἡμᾶς τῶν σιγμάτων
 Εὐριπίδου. καὶ ταῦτα μὲν τοιαῦτα. ὁ δὲ τοιοῦτος ποιητὴς. ὁ λόγῳ πλουτῶν. οὐ φράσαι ἀμεινῶν
 60 οὐδεῖς. ὁ διασκευάσαι δεινότατος. ὁ διηγῆσασθαι *πιθανώτατος. ὁ πάσης τῆς ἐν λόγοις τέχνης κα-
 θηγητῆς. ἐξ οὗ οἶα τινος Ὠκεανοῦ, πάντες, ποταμοὶ καὶ πάσαι λογικῶν μεθόδων πηγαί, ὅμως οὐδ'
 αὐτὸς ἐξέφυγε παρεγγράπτου γραφῆν συγγραφῆς. φασὶ γὰρ Ναυκράτην τινὰ ἰστοροῦσαι, ὡς ἄρα Φαν-
 τασία γυνὴ Μემφίτις, σοφίας ὑποφῆτις, Νικάρχου θυγάτηρ, συντάξασα τὸν τε ἐν Ἰλιάδι πόλεμον καὶ
 τὴν Ὀδυσσεῶς πλάνην, ἀπέδετο τὰς βίβλους εἰς τὸ κατὰ Μέμφιν τοῦ Ἡφαίστου ἄδυτον. ἐνθα τὸν ποιητὴν
 ἐλθόντα, λαβεῖν παρὰ τινος τῶν ἱερογραμματέων ἀντίγραφα, κἀκεῖθεν συντάξαι τὴν Ἰλιάδα. καὶ τὴν
 1380 Ὀδύσειαν. ὅτι δὲ ἡ Αἰγύπτιος *ὁ ποιητὴς ἢ εἰς Αἴγυπτον φοιτήσας ἐμαθήτηνεν τοῖς ἐκεῖ ἰστοροῦσι τιγές.
 καὶ ἐν τῷ περὶ τῶν πλαγκτῶν δὲ λόγῳ ἐν τοῖς ἐξῆς τοῦ βιβλίου τούτου τεθῆσεται τις ἱστορία τούτου 30
 δηλωτικῆ. σωφροσύνη δὲ τῆς ποιήσεως ταύτης ὁ κεφαλαϊκώτατος σκοπός. καὶ φιλανδρίαν δὲ παι-
 δεύει ἔννομον τὸ βιβλίον τοῦτο, προθέμενον τὴν Πηνελόπην εἰς ἀμφοτέρων ἀρχέτυπον. ἔδη δὲ καὶ
 ἀδικίας ἀπέχεσθαι ὑποτίθησιν, οἷς τοὺς μνηστῆρας οὐ δίκαια πλημμελοῦντας, ἀπαλλάττεσθαι οὐκ
 εὖ ἱστορεῖ. ὅσα δὲ καὶ ἄλλα σποράδην ὁ ποιητὴς παιδεύει νόμῳ οἰκείῳ, βιωφελῆς γὰρ πᾶσα ποιήσις,
 τὰ κατὰ μέρος τοῦ βιβλίου διδάξουσιν. ἀναπληροὶ δὲ πως καὶ τὴν Ἰλιάδα ἢ βίβλος αὐτή. ἃ γὰρ ὁ
 ποιητὴς ἐκεῖ ἐνέλιπεν, ἐνταῦθα προσανεπλήρωσε. καὶ ἔστιν ἐνταῦθα δίχα τῶν ἄλλων, Ἀχιλλέως τε
 θάνατον εὐρεῖν τὸν ἐκεῖ σιγηθέντα. καὶ Αἴαντος τοῦ τε μεγάλου καὶ τοῦ Λοκροῦ ἄπερ ἐκεῖ οὐκ ἔγνωμεν.
 καὶ ἀριστεῖαν Νεοπτολέμου. καὶ δόλον Ὀδυσσεῶς ὅτε Τρώων πόλιν κατέδυν. καὶ τὰ κατὰ τὸν δούρειον
 10 ἵππον. καὶ ἄλλα ᾧν οὐδὲν ἀριδιήλως τῇ Ἰλιάδι ἐντέθειται. καὶ ὅλως, καρύκευμά τι τῷ *ποιητῇ ἐνταῦθα
 τὰ τῆς Ἰλιάδος ἐστὶν ἐλλείμματα. ἔσται δὲ ἡμῖν κἀνταῦθα ὡς καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι τῆς μεταχειρίσεως ἢ 40
 ἐπιβολῆ, οὐ κατὰ ἐξήγησιν ἢ ἄλλοις ἐμελήσεν, ἀλλὰ κατ' ἐκλογὴν τῶν χρησίμων τοῖς ἐπιτρέχουσι καὶ
 μὴ ἐν εὐχερῇ ἔχουσιν ἑαυτοὺς ἐπαριέναι τῷ τῆς ποιήσεως πλάτει σχολαίτερον. πολλὰ δὲ τῶν τῇ
 Ὀδυσσεῖα ἐγκειμένων ἐν ταῖς τοιαύταις παρεκβολαῖς σεσίγηται, διὰ τὸ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα ἱκανῶς
 εἰρησθαι περὶ αὐτῶν. ἀρχὴ δὲ τῶν Ὀδυσσειακῶν παρεκβολῶν ἐντεῦθεν.

Τ Π Ο Θ Ε Σ Ι Σ Τ Η Σ Α. Ο Μ Η Ρ Ο Υ Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α Σ.

- 5 Θειῶν ἀγορὰ γίνεται, περὶ τοῦ τὸν Ὀδυσσεῖα εἰς Ἰθάκην πεμφθῆναι ἀπὸ τῆς Καλυψοῦς νήσου. 20 μεθ' ἣν ἡ Ἀθηναῖα εἰς Ἰθάκην παραγίνεται πρὸς Τηλέμαχον, ὁμοιωθεῖσα Μέντη βασιλεῖ Ταφίων. γενομένης δὲ ὁμιλίας, παραινέσασα ἡ Ἀθηναῖα Τηλεμάχῳ παραγενέσθαι διὰ τὴν τοῦ πατρὸς ζήτησιν, εἰς Πύλον μὲν πρὸς Νέστορα, εἰς Σπάρτην δὲ πρὸς Μενέλαον, ἀπαίρει ἔμφρασιν δοῦσα ὡς θεὸς εἴη, καὶ τῶν μνηστῆρων γίνεται εὐωχία.

Ο Δ Υ Σ Σ Ε Ι Α Σ Α. Ο Μ Η Ρ Ο Υ Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Σ.

- *Ἵτι ἡ μὲν Ἰλιάς, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐκεῖ ἐδηλώθη, ἐκ τόπου τῆς Ἰλίου ἔσχε τὴν ἐπιγραφὴν, ὡς τὰ κακὰ 30 περιέχουσα ὅποσα ἐν τῷ καιρῷ τῆς μῆνιδος περὶ τὴν Ἰλιον συνέπεσον οὐ μόνον τοῖς Πιεύσιν, ἀλλὰ καὶ μάλιστα τοῖς Ἑλλήσι τοῖς μὴ τοσοῦτοις προ τούτου πίπτουσιν, ὡς καὶ ὁ ποιητὴς ἐπισημαίνεται, λέγων ἡ μὲν Ἰλιάς ἄλλως ἔδηκται. εἰ καὶ ἄλλως νόμῳ πολέμου πολλὰ ἔφθιμοι ψυχαὶ καὶ Τρωϊκῶν 10 ἰρώων εἰς Αἶδου ᾤχοντο. ἡ δὲ Ὀδυσσεῖα, φανερώς ἐξ ὠρισμένου προσώπου *τοῦ Ὀδυσσεῖος δηλαδὴ, ἐπι- 40 ἐπιγράφεται. ὡς μόνος ἐνταῦθα τὴν ὅλην ποιήσιν συνιστᾷ. προπαροξύνεται δὲ ἡ λέξις, ὁμοίως τῷ ἱερέως ἱερέα. βασιλεὺς βασιλεία. εἰ καὶ ἄλλως κατὰ λόγον κτητικῷ παροξύνεσθαι ὠφείλεν. ἡκολούθησε δὲ μάλιστα ὁ τόνος τῆς ῥηθείσης λέξεως, τῷ πατρόκλεια. δολώνεια. καὶ τοῖς ὁμοίοις. περὶ ὧν ἀκριβέστερον ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα δεδήλωται. (Vers. 1.) Ἵτι ὁμοιοσχημῶν μὲν ἦ τε τῆς Ἰλιάδος εἰςβολὴ καὶ ἡ τῆς Ὀδυσσεῖας, Μοῦσαν τὴν ἐπικαλουμένην, καὶ τὴν κλῆσιν προστακτικῶς σχηματίζουσα. ἐκπέφυγε δὲ ἄλλως 6 πολυτρόπως τὸ τοῦ σχηματισμοῦ ὁμοιείδες. ἐκεῖ μὲν γὰρ, ὁ ποιητὴς ἀείδει θεὰ, ἐνταῦθα δὲ ἔννεπε Μοῦσα φησὶν. οὐ μόνον τοῖς ῥήμασι ποικιλλόμενος, ἀλλὰ καὶ φράσεων σαφέστερον. ὁ γὰρ ἀπλοῦστὲ- 50 ρος ἀκροατὴς ζήτησιν ἂν ἐν τῇ καταρχῇ τῆς Ἰλιάδος, ποίαν Ὀμηρος λέγει θεάν. καὶ ἐὰν Μοῦσαν ἀκούσῃ, 20 πάλιν προσεζήτησιν ποίαν ταύτην ἐκ τῶν ἔννεα. διπλῆν ἀπορίαν προϊσχύμενος. ἐνταῦθα μέντοι ἔννεπε Μοῦσα εἰπὼν ὁ ποιητὴς, καὶ οὕτω τὴν τοῦ ἀκροατοῦ ἐκείνην ζήτησιν ἡμισείσας, σαφέστερον ἔφρασαν. ἐπεὶ καὶ προσεζήτησιν τῷ ποιητικῷ σκοπῷ τὸ Μοῦσα ἢ περὶ τὸ θεὰ. ἡ δὲ Μοῦσις, παράγωγος περιεκτικόν, τὸ μουσεῖον, καθὰ καὶ τῆς ᾠδῆς, τὸ ᾠδεῖον. καὶ τῆς σχολῆς, τὸ σχολεῖον. εἰ δὲ προῖων ἐρεῖ, θεὰ θύγατερ Διὸς εἰπέ καὶ ἡμῖν, σαφηνείαν ἔχει καὶ ἐκεῖ ὁ λόγος διὰ τὸ, θύγατερ Διὸς, ὡς ἐκεῖ ῥηθήσεται. Ἵτι καὶ ἄλλως διαφόρως ἐσχημάτισται τὰ τῶν βιβλίων προοίμια ἐν τῷ, μῆνιν ἀείδει, καὶ, 30 ἄνδρα ἔννεπε. καὶ ἡ διαφορὰ, οὐ μόνον κατὰ τὰ ῥήματα τὸ ἀείδει καὶ τὸ ἔννεπε. καὶ κατὰ τὰ γένη, τὸ μῆνιν καὶ τὸ ἄνδρα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν δράσιν καὶ πείσιν. ἡ μὲν γὰρ μῆνις ἐκεῖ, δραστική. ἔθηκε γὰρ μυρία ἄλγεα. ὡς δὲ, ὁ ἄνθρωπος πολλὰ ἔπαθεν ἄλγεα. Καὶ σημειώσαι ἐν τούτοις ὅτι ταυτὸν μυρία εἰπεῖν ἄλγεα καὶ πολλὰ, ἢ μάλα πολλὰ. Ἵτι διαφέρουσι καὶ καθότι ἐκεῖ μὲν, ἀείδει φησὶν ἀπλῶς, ἐν- 40 ταῦθα δὲ ὡς ὠρισμένως, *ἔννεπέ μοι. ἴσθι δὲ ὅτι τὸ μὲν ἀείδει, ἀφορμὴν δέδωκεν εἰς τὸ λέγεσθαι ὡς 60 τὰ ποιήματα. ἐκ δὲ τοῦ ἔννεπε, ἀρχὴ ἐνδέδοται τοῖς καλοῦσι τοὺς ἠρωϊκοὺς στίχους, ἔπη. καὶ ἐποποιούς, τοὺς ποιητάς. νεωτέρων δὲ ἢ τοῦ ἔπους χρῆσις ἐπὶ τῶν ποιητικῶς μετρούντων. Ὀμηρος γὰρ ὡς δι' ὅλης τῆς αὐτοῦ ποιήσεως φραίνεται, τὸν ἀπλῶς λόγον ἔπος φησὶν. οἶον. ποῖόν σε ἔπος φέγγε. καὶ τὸ, ἔπεα πτερόεντα. Ἵτι δὲ τὰ ἐξάμετρα οὐ πάντῃ ἤξιον ἔπη καλεῖσθαι, δηλοῖ ὁ ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ εἰπὼν ὡς ἀντέκειτο ὁ ἐποποιὸς τῷ μελοποιῷ. καὶ ἠρῶα ἔλεγον οὐκ ἔπη, τὰ ἐξάμετρα. Σημειώσαι δὲ ὅτι ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς *προγράψας θεάν τῆς αὐτοῦ ποιήσεως καθὰ καὶ ἐν Ἰλιάδι, καὶ τῇ ταύτης ἐπικλήσει μου- 1381 σόληπτος ὑπονηθεῖς, καὶ φαντάσας θεοφόρητα λαλεῖν, ἀφορμὴν ἐνδέδωκε τῷ καλῷ λυρικῷ, γνωματεύσασθαι ὡς ἄρα χρὴ ἀρχομένου ἔργου, πρόσωπον θεῖναι τηλαυγές. οὕτω γὰρ καὶ αὐτὸς Ὀμηρος, τηλαυγείαν τῶν αὐτῶν ποιήσεων προέγραψεν, οἷς τὴν θεῖαν πρόσωπα τούτων προλάμπει, καὶ οἷς ἠρωϊκὰς 40 πράξεις τὴν ἀπὸ πάθη καθιστοῦσθαι προέξέθετο. Ἵτι ἄνθρωπος παρὰ τοῖς παλαιοῖς τετραγῶν, ὁ ἤδη τέλειος τὴν ἡλικίαν. καὶ ὁ συζευχθεῖς γυναικί. καὶ ὁ ἀνδρείος. καὶ ὁ φύσει. τουτέστιν ὃν ἐξανάγκης οἶδεν ἢ φύσει ἀντιδιηρημένον τῇ γυναικί. ἐνταῦθα οὖν ἐν τῷ ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα, οἱ παλαιοὶ, ἄνδρα,

τὸν φύσει φασίν. ὡς εἴ τις εἴποι ἄνθρωπον ἄρρηνα. ἀνδρείον δὲ νοῆσαι, οὐ θέλουσι. λέγοντες ὅτι ἐπὶ ἀνθρώπων οὐδέποτε κεύθεται δύο ἀλλεπάλληλα ἐπίθετα δίχα κυρίου ἢ προσηγορικῷ. τίς γὰρ ἄν ποτε εἴπῃ, σοφὸς δίκαιος ἄνευ κυρίου τοῦ Ἀριστείδης ἢ τοιοῦτου τινός; τίς δ' ἂν ἐρεῖ, τραχὺς θρα-
 10 σὺς, δίχα προσηγορικῷ τοῦ ἵππος τυχὸν ἢ Πήγασος; οὕτως οὖν οὐδ' ἐνταῦθα ἀνδρείον *πολύτροπον ἔστιν εἰπεῖν, διότι οὔτε ἄνθρωπον οὔτε Ὀδυσσεά προσέθηκεν. εἴρηται ὡς ἐπ' ἀνθρώπων οὐ κεύθεται δύο ἐπίθετα, πρὸς διαστολήν τοῦ ἐπὶ δαιμόνων. ἐπ' ἐκείνων γὰρ, πολλάκις γίνεται στοιβή ἐπιθέτων δίχα κυρίου. οἷον, ἐνναλίῳ ἀνδρείφροντι. καὶ, χρυσιλάκατος κελαδεινῇ. καὶ, ὡ πόποι ἐννοσίγαιε εὐ-
 ρυσθενές. αἴτιον δὲ, τὸ μονάζειν τὰ θεῖα ἐπίθετα καὶ ἐπὶ ἐνός τινος ὠρισμένου κεύθεται προσώπου καὶ διατοῦτο ἀντὶ κυρίων αὐτὰ διωνύμων λογίζεσθαι. τὰ μὲν τοι λοιπὰ ἐπίθετα, κοινὰ ὄντα πολλῶν καὶ ἀορισταίνοντα, οἷον τὸ ὄξύς. ταχύς. ποδώκης. σοφός. δαίφρων. ἀνδρείος. καὶ τὰ τοιαῦτα, οὐ δύ-
 10 νανται ἀλλήλοις ἐπιστοιβασθῆναι δίχα κυρίου ἢ προσηγορικῷ τοῦ ὀρίζοντος αὐτά. Ὅτι δὲ ἀνήρ κατὰ πέμπτον σημαίνομενον, καὶ ὁ ἀπλῶς ἄνθρωπος, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, ἔσχατοι ἀνδρῶν. καὶ ἐκ τῶν ἀνδραποδιστῶν καὶ τῶν ἀνδραπόδων καὶ τῶν ἀνδραφόνων. ἐν αὐτοῖς γὰρ, τῷ τοῦ ἀνδρὸς ὀνόματι, πᾶς ἄνθρωπος δηλοῦσθαι δύναται. εἰ καὶ ἄλλως λέγεται ὡς ἐκ μέρους τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τὰ λοιπὰ γένη σημαίνεσθαι. παραδείγματα δὲ τῶν προειρομένων τεσσάρων σημαينوμένων, ἀριδιηλα παρὰ τοῖς ὑπομνηματισταῖς. οἱ πρὸς ὑπόδειγμα νέου μὲν τελείου δὲ ἀνδρὸς, καὶ τὸν ἀνδρόπαιδα παραδιδόασι.
 20 *τῷ νεωτάτῳ καὶ πάντῃ ἀτελεῖ ἀποκληρώσαντες τὸν βούπαιδα. Σημείωσαι δὲ ὅτι σιωπᾶ τὸ τοῦ Ὀδυσ-
 σέως ἐξ ἀρχῆς ὄνομα ὁ ποιητής, ἐξαίρων αὐτὸν σεμνοῖς ἐπιθέτοις καὶ ἐγκωμίσις, καὶ ἀναρτῶν τὸν ἀκροατὴν. καὶ ἄλλως δὲ εἰπεῖν, σεμνότερον τοῦ κυρίου κρίνας ὀνόματος, τὸ ἐξ ὧν πολλῶν ἔτλη γνωρί-
 σαι αὐτόν. ἃ καὶ ὡς ἐξαίρετόν τι παράσημον ἦν αὐτῷ. ὡς γὰρ ὁ τυχὸν εἰπὼν ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα 20
 ὃς ἀνελὼν Ἐκτορα τὰ δὲ τινα ἐποίησεν ἢ ἔπαθε, τὸν Ἀχιλλεῖα διηλοῖ, οὕτω καὶ τὸ εἰπεῖν, ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα ὃς τὴν Τροίαν ἔλων τοιοῖς δὲ τισι περιέπεσε, τὸν Ὀδυσσεά ἐδήλωσε κατ' ἐξοχήν. καὶ διαφέρει καὶ οὕτως ἢ προοιμακῆ αὐτῇ ἔννοια, τῆς ἐν Ἰλιάδι. ἐκεῖ μὲν γὰρ, αὐτὸς εὐθύς ὠρίσεν ὁ ποιη-
 τῆς πρόσωπον τὸν Ἀχιλλεῖα οὐ χάριν ἐπικαλεῖται τὴν Μοῦσαν. ἐνταῦθα δὲ ἀορίστως εἰπὼν καὶ με-
 τεωρίσας ἱκανῶς τὸν ἀκροώμενον, ταμιεύεται μετ' ὀλίγα τῇ Μοῦσῃ τὸ τοῦ Ὀδυσσεως ὄνομα. ἐνθα ἐκείνον ἀντίθεον Ὀδυσσεά ἐρεῖ. Τὸ δὲ ἔννεπε, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ ἐνός νῦ. καὶ δῆλον ἐξ ὧν πολλα-
 30 ἄπο τοῦ ἐνόθῳ ἐνόσω τὸ κινῶ, τὸ μὲν ἐνοσίχθων, δι' ἐνός ἐκφέρεται νῦ. τὸ δὲ *ἐννοσίγαιος, διπλάζει τὸ ἀμετάβολον. δῆλον δὲ ὅτι καιριώτερον ὡς ἐν ποιήσει, τὸ αἶδε ἢ περ τὸ ἔννεπε. αἶδειν μὲν γὰρ, τὸ μετὰ μέλους, ὕθην καὶ ὦδαί τὰ ποιήματα. ἐννέπειν δὲ, καὶ τὸ ἀπλῶς λέγειν, ὡς δηλοῖ μετ' ὀλίγα τὸ, 30
 εἶπε καὶ ἡμῖν. ταυτόν ὃν τῷ ἔννεπε. τὸ μὲν τοι ψάλλειν, ἀμφοῖν διαφέρει ὡς ἀλλαγῷ δηλοῦται. Ὅρα δὲ ὅτι τὸ μὲν ἐννέπειν, ἢ ἀντὶ τοῦ αἶδειν ἢ ἀντὶ τοῦ λέγειν ἀπλῶς κείται. τὸ δὲ ἐξ αὐτοῦ ἐνίπτειν καὶ ἐνίσσειν, οὐδέτερον ἐκείνων δηλοῖ, ἀλλ' ἐπίπληξιν καὶ ἀμφω δηλοῦσι, τὴν διὰ λόγων μέντοι εἶτονν δι' ἐπῶν. Ὅτι τὸ πολύτροπον, ταυτόν ἐστι τῷ, εὐκίνητον. ποικίλον. πολύμητιν. πολύνουν. ἐπιχειρη-
 ματικόν. πολύβουλον. πολύστροφον. οὐκ ἐφ' ἐνός ἐστῶτα οἷα γεγραμμένην εἰκόνα. τρεπόμενον δὲ
 7 πολλάς ὁδοὺς βουλευμάτων ὡς Ὀδυσσεὶ πρέπει, τῷ πολυμηχάνῳ, τῷ παντοίοις δόλοις κεκοσμημένῳ
 καθά φησιν ὁ ποιητής. ὡς τὸν γε μὴ οὕτω πολύτροπον, ἀλλὰ στρόφιν κατὰ τὴν κωμωδίαν, καὶ ὡς οἱ μεθ' Ὅμηρον σκώπτουσι πολύποδα, κακίζει ὁ ποιητής ἐν οἷς φησὶ μισεῖν ἄνδρα ὃς ἄλλο μὲν κεύθει ἐν
 φρεσὶν ἄλλο δὲ βάζει. πολύτροπος οὖν, ὁ διὰ πολλὴν ἐμπειρίαν πολύφρων ὡς ὁ ποιητής μετ' ὀλίγα ἐρεῖ.
 40 καὶ ὡς Εὐριπίδης ἂν εἴποι, ποικιλόφρων. *Ἐτι δὲ πολλὰς ὡς ἐρῶθη ἀτραποὺς βουλευμάτων τρεπόμε- 40
 νος, οὐ μὲν ὁ πρὸς πολλὰ ἦθη μεταβαλλόμενος καὶ ἀντικρὺς εὐριπος ἢ χαμαιλίον τὸ ἦθος. τρόπον γὰρ, οὐκ οἶδε τὸ ἦθος ὁ ποιητής. ὡς τε οὐδ' ἂν λέγοι πολύτροπον, τὸν πολυῆθη καὶ τὰ εἶδη διάφορον. καὶ ὁ τὰ μεθ' Ὅμηρον δὲ γράψας, τὴν λέξιν ταύτην ἐπὶ τε ποικιλίας νοεῖ ὡς ὅτε εἴπῃ αἴσαν πολύ-
 τροπον. καὶ ἐπὶ δόλου, ἐν οἷς λέγοι ὑπεροπῆα πολύτροπον. καὶ ἢ Κίρκη δὲ που, πολύτροπον τὸν Ὀδυσσεά καλέσει, δόλιον καὶ φρόνιμον βουλομένη προσεπειν. Ὅτι δὲ τὸ πολύτροπον, ἐπαινουμένην
 τινὰ σημαίνει καὶ πολυειδῆ ἐνέργειαν, δηλοῖ καὶ τὸ περὶ ἀηδόνοιο ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λεχθέν. τὸ, τροπῶσα

χέει πολυηχέα φωνήν. ἐν γὰρ τῷ, τροπῶσα πολυηχέα φωνήν, πολύτροπον εἰς ᾧδὴν τὴν ἀηδόνα φησίν. Ἰστέον δὲ ὅτι Ὀμήρου πολύτροπον τὸν Ὀδυσσεῖα γράψαντος, τῶν τις ὕστερον σκωπτικῶς παρωδήσας, ἔγραψε τὸ, ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα πολύκροτον, ὕπερ ἔστι, κακεντρέχη καὶ μὴ ἀπλοῦν. δοκεῖ δὲ εἰρησθαι ἢ τοιαύτη λέξις, παρὰ τὸ τοῦ κωμικοῦ κρόταλον. ὅθεν καὶ τὸ κροταλίσειν ἐπὶ γέλωτι. Ὀμηρος δὲ τὸ οὕτω γινεσθαι κρότον τινὰ ὅτε ἄρματα κτυποῦσιν ἀνατρεπόμενα, ἀνακνυβαλιάζειν εἶπεν ἐν τῇ Ἰλιάδι. τῷ δὲ γε κωμικῶ *κροτάλω ἴσον δύναται, καὶ τὸ περιτριμμία, καὶ ἡ παιπάλη, ἔτι δὲ καὶ τὸ 50 ἀπαιόλημα, καὶ ἡ ἀπαιόλη. οὐκ αἰεὶ δὲ οὔτε ὁ κρότος καὶ τὸ κροτεῖν κωμωδοῖς ἐπιτρέπουσιν, οὔτε ἡ ἀπλῶς παιπάλη. καθὰ οὐδὲ τὸ παιπαλόεν. καὶ εἰσὶ ταῦτα δῆλα ἐκ τῶν πολλαχοῦ χρήσεων. (Vers. 2 et 3.) Ὅτι ἐπαινεῖ τὸν Ὀδυσσεῖα ὡς μάλα πολλὰ πλανηθέντα καὶ πολλῶν ἰδόντα ἀνθρώπων ἄστυα καὶ νόον γνόντα.

10 ὅ ἐστιν, ἦθος. ἔθος. διαγωγῆν. οὐ τῆς πλάνης ἔχνη, μέχρι καὶ τῶν ἐσχάτων τῆς Ἑσπερίας Ἰβηρίας, ὡς ἱστοροῦσιν οἱ παλαιοί. εἴη ἂν οὖν ὁ Ὀδυσσεὺς διὰ ταῦτα, πολυῖστωρ, πολυειδής τὴν ἐμπειρίαν. καὶ ὡς εἴρηται, πολίνονος, οἷα τοιαῦτα παθῶν καὶ νοῦν τοσοῦτον θύραθεν οἶον εἰσοικισάμενος. ἐπεὶ καὶ τῶν ἠρώων φρονιμωτάτοις οἱ παλαιοὶ ἀπεφαινοντο, τοὺς ἀποδημήσαντας ἢ πλανηθέντας μακρὰν. καὶ γὰρ ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἐκεῖνοι, πολλῶν ἀνθρώπων ἰδεῖν ἄστυα, καὶ νόον γνῶναι. Ἡρακλῆς οὖν καὶ Διώνυσος κατὰ τὴν ἱστορίαν μακρὰς ἀποδημίας ποιησάμενοι, μεγάλοι ἔδοξαν. σεμνύνεται δὲ πον καὶ ὁ Νέστωρ διότι μετέπειπτος ἦλθε τοῖς Λαπίθαις μακρὰν ὁδόν. ἐναβρύνεται δὲ ἐν τοῖς ἔξῃς τῇ πλάνῃ, καὶ ὁ Μενέλαος, ἐνθα καὶ πλείω τοῦ εἰκότος ἀλαζονεύεται. καθάπερ καὶ Ὀδυσσεὺς, τὰ καθ' ἑαυτὸν *διηγούμενος. ἀλαζῶν γὰρ ὡς ὁ γεωγράφος φησὶ, πᾶς ὁ πλάνην ἑαυτοῦ ἀρηγούμενος. καὶ ἐν Ἰλιάδι καὶ 60 ὁ ποιητὴς πορίζεται σεμνότητα παραβολῆς, ἐκ τοῦ πολλὴν γῆν ἐπεληλυθότος. λέγων. ὡς δ' ὅτ' ἂν

20 αἴξῃ νόος ἀνέρος, καὶ τὰ ἔξῃς. Σημείωσαι δὲ ὅτι πλείω ἐμπειρίαν ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα τῷ Ὀδυσσεῖ ἐπιμαρτυρεῖται ἢ περ ἐν Ἰλιάδι τῷ Νέστορι. ἐκεῖνος μὲν γὰρ, μὲξ ἐναβρύνεται ὁδῶ τῇ ἐκ τῆς Πύλου εἰς τοὺς Θετταλικοὺς Λαπίθας. Ὀδυσσεὺς δὲ, πολλῶν ἀνθρώπων ἰδὼν ἄστυα καὶ νόον ἔγνω· πλὴν οὐκ ἤδη τοῦ Νέστορος ἦν ὁ Ὀδυσσεὺς ἐν Ἰλιάδι σοφώτερος, οὐπω γὰρ ἦν τότε τοιοῦτος, ἀλλὰ μετὰ *Τροίας ἄλω-1382

σιν, γῆν τε μακρὰν ἐπῆλθε, καὶ πολλὴν ἐμπειρίαν συνήγαγεν. οὐ μόνον πλανηθεὶς, ἀλλὰ καὶ πολλὰ καὶ οὐχ' ἀπλῶς πολλὰ, ἀλλὰ καὶ μάλα πολλὰ. εἴη δ' ἂν ὁμοῖος τῷ Ὀδυσσεῖ, καὶ παλαιὰ τε πολλὰ τε εἰδῶς. καὶ ὅς γήραϊ μὲν κυρὸς ἔην, πολλὰ δὲ ἤδει. οἷς ἀνάπαλιν ἔχει, ὁ ἄκοσμά τε πολλὰ τε εἰδῶς. Ὅρα δὲ ὅτι τὸ ἔγνω, αἰτιατικῆ συντάξιν ἀνομοίως τῷ, γνώτην ἀλλήλοισιν. Ἰστέον δὲ καὶ ὅτι νόον ἐνταῦθα ἐστὶ νοῖσαι, οὐ μόνον τὸ κατὰ νοῦν τινὰ θέμενον ἐθιμον καὶ νόμιμον ἐν ἔθνεσι, καὶ τὸ κατ' ἦθος καὶ διαγωγῆν παρ' αὐτοῖς ἔννον ἢ ἄλλως φυσικὸν καθ' ὃ χαρακτηρίζονται ἀνδρικοὶ τυχόν

30 ἢ ἀπόλεμοι πανοῦργοι ἢ ἀπλοῖ. συνετοὶ ἢ ἐνήθεις. φιλόξενοι ἢ ἀπάνθρωποι. λόγοιοι ἢ ἑτεροιοι. ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν τοῦ Ὀδυσσεῖος νοῦν. ἵνα εἴπῃ, ὅτι πολλῶν ἀνθρώπων ὁ Ὀδυσσεὺς ἰδὼν ἄστυα, νόον ἔγνω. τουτέστι μαθὼν, συνήγαγε νοῦν. καὶ οὕτως ἀπέβη τῇ συχνῇ ἱστορίᾳ πολύνους. καὶ ἐστὶ πως ὁμοῖον τοῦτο κατὰ γε τὴν φράσιν, πρὸς τὸ, μάλιστα δὲ αὐτὸς ἀέγνω. Ἐνταῦθα δὲ ἰστέον καὶ ὅτι τὸ μὲν πολλῶν ἀνθρώπων, κυριολεκτεῖται καθὰ καὶ τὸ, πολλὰ πλέγχθη. *καὶ τὸ, πολλὰ ἄλγεα. διω-10

ρισμένον γὰρ εἰσι ποσοῦ ὡς καὶ τὸ ἀρσενικὸν αὐτῶν ἐνικὸν ὁ πολλός. οὐ πληθυντικὸν οἱ πολλοί. τὸ δὲ πολλός γὰρ τις ἔκειτο παρήγορος ἐνθα καὶ ἐνθα, ἐνὶ μὲν συνεχεῖ ποσῶ ἐπεκαλήθη. δηλοῖ δὲ ὅμως καὶ αὐτὸ, πληθὸς μελῶν περιφοιτημένων ταῖς κατὰ τὸν κείμενον τρισὶ διαστάσεσι. Τὸ δὲ πολὺς ἀνθρώπος καὶ εἴτι τοιοῦτον, οὐ κατὰ ταῦτα λέγεται ποσοῦ δίκην, ἀλλὰ ποιότητα ἐμφαίνειν δοκεῖ. καὶ ταύτην, ἢ ἐπαινετὴν ὡς τὸ, ὁ πολὺς τὴν θεολογίαν ταυτὸν δὲ εἰπεῖν περιττὸς κατὰ τὸ, ὁ περιττός

40 Ἀριστείδης, ἢ ψεκτὴν ὡς τὸ, οὐ μέγας τις καὶ σοφός ταῦτα ἐρεῖ ἀλλὰ ὁ πολὺς ἀνθρώπος. ἦγον ὁ χυδαῖος. ὁποῖον ἴσως καὶ τὸ, πολλοὶ δὲ μιν ἠρήσαντο φορέειν, βασιλῆϊ δὲ κείται ἄγαλμα. τοῦτο δὲ ὁ κωμικὸς ἀστειότερον φράσας, τοὺς πολλοὺς εἶπον τοὺς χύδην διακειμένους ἄνδρας, οὐχ' ἀπλῶς εἶπε πολλοὺς ἀλλὰ πολλοὺς τοῦ βολοῦ, ἐκ μεταφορᾶς δηλαδὴ τῶν εὐτελῶν καὶ εὐώνων εἰδῶν. Ὅτι δὲ τοῖς τοιοῦτοις ὅλοις πληθυσμός τις ἐμφαίνεται ἀναγκαίως καὶ ὑπὸ τὸ διωρισμένον ἀνάγονται ποσὸν, δῆλον τοῖς ἐφιστῶσιν. ὡς δὲ καὶ νεκροῖς προσφνῆς τὸ, οἱ πολλοί, καὶ τὸ, οἱ πλείους, δηλοῖ ὁ εἰπὼν τὸ, ἀπελεύσομαι παρὰ τοὺς πλείονας. ὅ ἐστι θαναοῦμαι. πλείονας γὰρ, τοὺς τεθνεῶ*τας ἐκαῖνος ἔφη. Ὅτι 20

ὡσπερ ἐν τῇ Ἰλιάδι εἰπὼν μυρία Ἀχαιοῖς ἔθιγεν ἄλγεα καὶ πολλὰς ἰφθίμους ψυχὰς ἄϊδι προΐαφεν, ἐνέ-
 φηγε τοῖς ἄκροαταῖς ὡς ἐν προεκθέσεως λόγῳ, ὡς ἔσται αὐτῷ ὕλη τοῦ τῆς ποιήσεως πλατυσμοῦ, τὰ 8
 μυρία ἄλγεα καὶ ὁ τῶν πολλῶν θάνατος, οὕτω καὶ νῦν ἐν τῷ, μάλα πολλὰ πλάγχθη καὶ πολλῶν ἀνθρώ-
 πων ἴδεν ἄστεα, τὸν τρόπον προεκτίθεται δι' οὗ τὴν ποιήσιν πλατυνεῖ. ἡ γὰρ πολὺπλανος τοῦ Ὀδυσσεῶς
 περίοδος, πλάτος τῇ ποιήσει ἐνδαψιλεύσεται. καὶ ἔστιν ὁ τρόπος, οἷον προέκθεσις. τὸ μὲν τοι ἄνδρα μοι
 ἐννεπε, τὸν τῆς Ὀδυσσεΐας σκοπὸν προλαλεῖ. ὡς τὸν τῆς Ἰλιάδος, τὸ μῆριν ἄειδε Ἀχιλλέως. Ὅτι λα-
 βῶν ἀφορμὴν κατὰ τοὺς παλαιούς ὁ ποιητὴς ἐκ τοῦ πολὺ, ὅπερ ἔγχειται τῇ λέξει τοῦ πολὺτρόπος, ἐπέ-
 μινε τῇ ὁμοιότητι τοῦ ὀνόματος. εἰπὼν. πολλὰ ἐπλάγχθη. πολλῶν δὲ ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα. πολλὰ
 δὲ ἔπαθεν ἄλγεα. Τὸ δὲ πλάγχθη ἀναύξητον ὄν, Ἰαστὶ προΐνεκται ὡς φίλον Ὀμήρω. χαίροντι μὲν καὶ
 ταῖς κοιναῖς ῥηματικαῖς αὐξήσεσιν, οὐχίχιστα δὲ καὶ ταῖς ἀναυξέσι τῶν ῥημάτων κινήσεσιν. οἱ δὲ γε 10
 ὕστερον ἀπτικίζοντες, οὐχ' ἀπλῶς αὖξιν τοὺς παρωχημένους οἶδασιν, ἀλλὰ καὶ ἀναδιπλοῦσι τὴν αὖξιν
 30 ἐν πολλοῖς. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ἠνέωξε καὶ ἠνώχλη*σεν. ἔτι δὲ καὶ ἐν τῷ ὀνοματοποιεῖται. καὶ ἐκδεδιη-
 τημένος. καὶ ἄλλων μυρίων ὧν μνεῖα ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα γέγονε. τινὲς δὲ, καὶ ἄλλως καινοπραγοῦ-
 σιν, αὖξοντες ἐφ' οἷς οὐκ ἔχρη. οἷον ἐν τῷ ἠμελλε, καὶ ἠδύνατο, καὶ ἐν τῷ διηκόνησε. τροπὴ γὰρ ἐν
 τούτοις τοῦ εἰς ἢ ἐκ τοῦ ἔμελλον ἐδύνατο διεκόνησεν, ὡγκωσεν εἰς πλεον τὴν συνήθη αὖξιν. τὸ μὲν-
 τοι ὠρωρεν, ἑτεροῖόν τι ἐστὶ. οὐκ αὖξισαν αὐτὸ, ἀλλὰ μεταθέμενον τὴν ἔθμιον Ἀπτικοῖς παραλήγουσαν
 τὴν τοῦ ὦ μεγάλου, εἰς τὴν ἄρχουσαν. καὶ ταῦτα μὲν οὕτω. Τὸ δὲ ὡς ἐρρέθη ἐπλάγχθη ἀπὸ τοῦ πλάζω
 γενόμενον, πλεονασμὸν ἔπαθε τοῦ νῦν διὰ καλλιφωνίαν καὶ ὄγκον ἤχου. ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ἀμφρασία ἐγένετο.
 καὶ ἐπὶ τοῦ ἄμβροτος. καὶ τερψίμβροτος. καὶ τύμπανον. καὶ πίμπλημι. καὶ χρίπτω. καὶ φρασίμβρο-
 τος. καὶ λίγξε βιός. καὶ ἐπὶ τοῦ λαγγάνω. καὶ λέλογγε. καὶ φγγάνω. θιγγάνω. ἐρυγγάνω. τυγγάνω. 20
 καὶ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν. ἐριμηρία δὲ τοῦ πλάζειν κοινῇ διαλέκτῳ, τὸ πλανᾶν. ὁ κατὰ τοὺς παλαιούς,
 ἀπὸ τοῦ ἄλη γίνεται προσθέσει στοιχείων τοῦ π καὶ λάμβδα. ἢ ἀπὸ τοῦ πλαγιάζειν τῆς ὀρθῆς. ἐξ αὐτοῦ
 δὲ, ὁ πλάνης καὶ ὁ πλανήτης, ἔτι δὲ καὶ ὁ πλάνος. τέχνην αὐτὸς ἔχων τινὰ καὶ τὸ ἀποπλανᾶν τοὺς θεω-
 40 μένους. ὁ*ποῖοι, Κηρισσόδωρός τις καὶ Παντολέων, ἔτι δὲ καὶ Ματρέας ὁ Ἀλεξανδρεὺς. ὅς κατὰ τὴν
 ἱστορίαν τοῦ Ἀθηναίου, ἔλεγε πρὸς αἰνίγμα, θηρίον τι τρέφειν ὅπερ αὐτὸ ἑαυτὸ ἐσθίει. ὡς καὶ ζητεῖ-
 σθαί φησι μέχρι τοῦ νῦν, τὸ Ματρέου θηρίον. τὸ δὲ, ἢ θυμὸν ἴσως ἢ γιθόνον δηλοῖ ἢ λύπην ἢ καὶ τι
 κωμικώτερον ἐμπαθές. εἰληθῆναι δὲ δοκεῖ ὁ ῥηθεὶς τοῦ Ματρέου λόγος, ἢ ἐκ τοῦ, ὃν θυμὸν κατέδων,
 ἢ ἐκ τοῦ πολὺποδος ὅς ἐόν ποτε πόδα τένδει. Ὅτι τὸ ἐπεὶ, οὐ μόνον σύνδεσμός ἐστιν αἰτιολογικός, ἀλλ'
 ἐν πολλοῖς καὶ χρονικὸν ἐπιρῆμα, ὡς καὶ ἐνταῦθα. ἐπεὶ Τροίης πτολίεθρον ἔπερσεν, ἀντὶ τοῦ ἀφ' οὔ.
 ὅπερ, ἐξ οὗ φησὶν ἐν τῇ Ἰλιάδι ἐν τῷ, ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα διαστήτην. Ὅτι τὴν Τροίαν ἐνταῦθα ἱερὰν 30
 καλεῖ, ὡς καὶ ἐν τῇ α' τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ἡετιώνος πόλιν τὴν Θίβην. τούτο δὲ καὶ ἐπ' ἄλλων ποιῆ πό-
 λεων. καὶ ζητητέον τὴν αἰτίαν ἐν τοῖς γραφεῖσιν ἐκεῖ. ὦδε δὲ, καὶ μῦθος τις ὑπεστί. λέγων, ὑπὸ Ἀπόλ-
 λωνος καὶ Ποσειδῶνος κτισθῆναι τὴν Ἰλιον. ὅθεν καὶ ἱερὸν πτολίεθρον Τροίης, ὡς θεόκτιστον λέγεται.
 Θεραπεία δὲ τοῦ μύθου κατὰ Παλαίφατον, ὅτι κειμήλια Ποσειδῶνος τὲ καὶ Ἀπόλλωνος, εἰς ἀνοικισμὸν
 50 τῆς Ἰλίου ὑπὸ Λαιομέδοντος δεδαπάνητο. διὸ δοκοῦσι, τρόπον τινὰ θητεῦσαι ὁ Ποσειδῶν καὶ ὁ *Ἀπόλλων
 ἐν τῷ τῆς Ἰλίου κτίσματι. τινὲς δὲ οἰοῦνται ὅτι ἀστείως τὸ κοινὸν παντὸς κτίσματος, ὁ μῦθος διὰ σεμνό-
 τητα τῇ Τροίᾳ ἐξιδίωσε. παντὶ μὲν γὰρ πολισμάτι καὶ ἀπλῶς οἰκοδομήματι, χρεῖα Ποσειδῶνος τὲ ἦγον
 ὑγρότης δὲ ἢς ὁ τίτανος ἢ ὁ πηλὸς ἀρμώσει τοὺς λίθους, καὶ Ἀπόλλωνος ἦτοι θερμότητος ἡλιακῆς
 τῆς ἐν τῷ περιέχοντι, ὡς ἀν' ἐξικμαζόμενον συμπαγείη τὸ κτιζόμενον. ἢ δὲ μυθολογία, τὸ κοινὸν τούτο,
 τῇ Τροίᾳ κατ' ἐξαιρετικὸν ἰδιαζόντως ἀπένεμε. περίφρασις δὲ ἐστὶ τὸ, Τροίης πτολίεθρον. ἀντὶ τοῦ Τροία. 40
 Σημείωσαι δὲ καὶ ὅτι τὸ, Τροίης πτολίεθρον ἔπερσεν, ἀρχὴ ἐστὶ τῆς τοῦ πτολιπόρθου Ὀδυσσεῶς συν-
 θέσεως. διὰ γὰρ ταύτην ἐκεῖνος πτολιπόρθος ἐπωνόμασται. Ὅτι δὲ αὐτὸς εἶλε τὴν Τροίαν διὰ τῆς τοῦ δου-
 ρείου ἵππου μηχανῆς, δῆλον. ἐρεῖ γὰρ ὁ ποιητὴς. σῆ δ' ἦλω βουλὴ πόλις Πριάμοιο. (Vers. 4.) Ὅτι πόντος
 κυρίως τὲ καὶ κοινῶς. πᾶν πέλαγος. ὡς δηλοῖ ἐνταῦθα τὸ, πολλὰ δ' ὄγ' ἐν πόντῳ πάθεν ἄλγεα. ἰδίως δὲ
 πόντος παρὰ τοῖς ὕστερον. καὶ ὁ Εὐξείνιος. ἐκπλήττων αὐτὸς τοὺς Ἕλληνας διὰ τὸ ἐπιτοπίσθαι. διὸ φρασι-
 τοὺς ποντικὸς ἀνθρώπους ἔλεγον εἶπου φαίνονται, ἐκ τοῦ πολλοῦ ἦζειν πόντου. ὡς εἴπερ ἔλεγον ἐξ ὀλέ-

θρου. Ὅτι προσφρῆς εἶπεν ἐπὶ ἀνθρώπου πολυπλάνου καὶ πε*ριοδευτοῦ, τὸ, μάλα πολλὰ πλάγχθη. 60
 πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω. ἴσως δὲ καὶ τὰ ἐξῆς. Μάτρων δὲ ὁ παρωδὸς ἐξ Ὀμή-
 ρου λαβῶν, ἔφη ἐπὶ δαίπνου τὸ δαίπνά μοι ἔννεπε Μοῦσα πολύτροφα καὶ μάλα πολλὰ. καὶ ἐξῆς ὡς ἐκεῖ-
 νος ἐπελέξατο. ἐν οἷς μέμνηται καὶ παρασίτου ὃς σχεδόνθεν ἦν φησι πεινῶντι λάρω ὄρνυθι εἰσικῶς. νῆστις.
 ἀλλοτριῶν εὖ εἰδὼς δαιπνοσυνάων. λέγει δ' ἐν τούτοις ἐκεῖνος καὶ τοὺς ἐχίνοισι, καρηχομόωντας ἀκάν-
 θαις. καὶ τὴν τρίγλην, μιλοπάρηον. λάρω δ' ἐκεῖνος εἶκασε τὸν παράσιτον, διὰ τὸ πληστεύεσθαι
 οἷς ἀπληστεύεται. ὡς ἀπὸ τοῦ λαρινεύεσθαι ὃ ἐστὶ σιτίζεσθαι *κατὰ Σώφρονα ὡς παρασημειοῦται Ἀθή- 1383
 ναιος. ὅθεν καὶ βόες λαρινοὶ φησὶν ὡσπερ καὶ σύες. αὐτοὶ δὲ καὶ ἄλλως καλοῦνται λαρινοὶ, ἢ ἀπὸ
 λαρίνης ἠπειρωτικῆς κώμης, ἢ ἀπὸ τινος Λαρίνου βουκολοῦντος αὐτάς. καὶ οὕτω μὲν ταῦτα. Τὸ δὲ
 10 ἴδεν, ἀόριστός ἐστι δεύτερος, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἰδεῖν ἀπαρέμφρατον. καὶ ἰδὼν μετοχή. Ἄστου δὲ κοινῶς μὲν,
 9 πᾶσα πόλις. ὅθεν καὶ ἀστειὸς κυρίως ἀνήρ, ὃ ἐξ ἀστεος καὶ μὴ ἀγρότης. Ἀττικοὶ δὲ, ἰδίως οὕτω τὰς
 Ἀθήνας ὠνόμαζον, κατὰ τι ἐξαιρέτον. ὡσπερ καὶ οἱ Ἀλεξανδρεῖς, πόλιν ἐξαιρέτως τὴν Ἀλεξανδρείαν.
 ἔλεγον οὖν Ἀθηναῖοι, καὶ ἀστοὺς καὶ ἀστὰς ἀνδρας τὲ καὶ γυναῖκας, τοὺς ἐξ Ἀθηρῶν. καὶ ἀστὴν εἰλαίαν,
 τὴν ἐκεῖθεν. καὶ μάλιστα τὴν ἐξ ἀκροπόλεως τὴν καὶ ἱεράν. (Vers. 5.) Ὅτι τὸ ἀρνύμενος ἦν τε ψυχὴν καὶ
 νόστον ἐταίρων ὃ ἐστὶν ἀντικαταλλάσσόμενος, ἀπὸ μέρους εἰληπταί τῶν πάλαι ποτὲ μεσιτενόντων ζῶων τοῖς
 συναλλάγμασι, τούτεστιν ἀπὸ τῶν ἀρνῶν, ἐνὸς εἶδους τῶν τετραπόδων. ἀφ' ὧν καὶ Σοφοκλῆς ἄρνοιον φῶ-
 νον λέγει τὸν τῆς λείας ἀπάσης τῆς συμμίχτου. καὶ ὁ ποιητὴς τὸν Θυέστιν ἐν Ἰλιάδι, πολὺάρνα ἔφη
 ἀντὶ τοῦ πολυθρέμμου. *καὶ ἐστὶ κυρίως μὲν ἄρνωσθαι, τὸ, ἄρνα διδόντα ὡς ἐν καταλλαγῇ, ἀντι- 10
 λαμβάνειν τι ἕτερον χρήσιμον. καταχρηστικῶς δὲ, καὶ τὸ ἀπλῶς ἀντικαταλλάσσεσθαι. ὡσπερ δὲ ἀπὸ
 20 τῶν ἀρνῶν τὸ ἄρνωσθαι εἰληπταί, οὕτω καὶ ἀπὸ τῶν ὑπὸ τοῖς ζῴοις πῶλων, εἴρηται τὸ πωλεῖν. ἀρέσκει
 δὲ τισὶ καὶ ἀπὸ τῶν ὄνων κατὰ ἕκτασιν τῆς ἀρχούσης, τὸ ὠνεῖσθαι παράγεσθαι. Ὅτι δὲ τίμια ἦσαν, τὰ
 θρέμματα καὶ ἐν αὐτοῖς οἱ παλαιοὶ τὴν κατὰ βίον εἶχον εὐθέτησιν, δῆλον ἐκ τῶν ἱστοριῶν. διὸ καὶ
 τὴν περιουσίαν, πρόβασιν ἔλεγον διὰ τὸ ἐν ζῴοις περιουσιάζεσθαι τοῖς αὐτόθεν δυναμένοις προβαίνειν.
 ὡσπερ δὲ τὸ ἄρνωσθαι ἀπὸ τῶν ἀρνῶν καὶ τὸ πωλεῖν ἐκ τῶν πῶλων καὶ τὸ ὠνεῖσθαι ἀπὸ τῶν ὄνων ὡς
 ἐκ μέρους τὸ πᾶν, οὕτω καὶ τῶν γυναικῶν αἱ πολύτροχοι, ἀλφισίβοιαι ἀπὸ τῶν βοῶν, εἶδους ἄλλου
 τετραπόδων, ἀφ' ὧν καὶ σταθμοὶ τινες τιμημάτων ἦσαν, τὸ τεσσαράβοιον. τὸ δωδεκάβοιον. τὸ εἰκοσά-
 βοιον. τὸ ἑκατόμβοιον. καὶ ὁ Θηβαϊκὸς δὲ πον πόλεμος, μῆλων γενέσθαι λέγεται τῶν τοῦ Οἰδίποδος.
 ἐνθα νοεῖται ἀπὸ μέρους τῶν μῆλων, τὰ τοῦ Οἰδίποδος ἅπαντα πράγματα. ἄλλοι μὲν τοὶ ἀρνύμενος,
 φασὶν ἀντὶ τοῦ λαμβάνων καὶ περιποιούμενος, ἀπὸ τοῦ αἴρω. τὴν δὲ τούτου παραγωγὴν, ζήτην ἐν τῷ
 30 ἄλφα τῆς *Ἰλιάδος ἐν τῷ ἀρνύμενος. περὶ οὗ ἕτεροῖόν τι παραδιδούς ὁ καλὸς Ἡρακλείδης, φησὶν ὅτι ἐκ 20
 τοῦ δέχω, γίνεται δεχῶν. καὶ Λωρικῶς δεχῶν. ἐξ οὗ καὶ καθ' ὑπέρβασιν τοῦ ν', δέχνημαι. οὕτω καὶ
 τοῦ ἄγω ἄχομαι, παράγωγον ἀχῶν, ὡς ἀνω ἀνώ. Λωριεῖς δὲ ἀχῶν φασί. μεταθέσει δὲ ὁμοίως, γίνεται
 ἄχνημαι. ὡς εἰκὸς δὲ, οὕτω καὶ τὰ ὅμοια. Ὅτι πολλὰ ἔπαθεν Ὀδυσσεὺς τὴν τε ψυχὴν ἀρνύμενος ἐαυτῷ,
 καὶ τοῖς ἐταίροις νόστον. ἐκεῖνο μὲν, ὅτι φίλαντον καὶ φιλόζωον ἐν τοῖς καιρίοις ὁ σπουδαῖος ἀνθρω-
 πος. τὸ δὲ δεύτερον, ὅτι οὐ περιορᾷ ἐν κινδύνοις τοὺς φίλους ὁ σοφός. Ἰστέον δὲ ὅτι πρώτη ἐνταῦθα
 παράφρασις τῷ ποιητῇ, ἐν τῷ, ἦν τε ψυχὴν, ἤγουν ἰδίαν. ὕπερ ἀνωτέρω ἔφη ὄν κατὰ θυμόν. (Vers. 6—7.)
 Λέγει δὲ καὶ ὡς ἐρῶσατο ἂν ἐκείνοισι, εἰ μὴ αὐτῶν σφετέραις ἀτασθαλίαις ἀπολώλασι νῆπιοι, οἱ βόας Ὑπε-
 ριονος Ἡελίοιο κατήσθιον. τίνες δὲ οἱ τοῦ Ἡλίου βόες καὶ τίς ἢ τοῦ λόγου τούτου ἀλληγορία, εἰρήσεται
 40 ὅτε προῖων ὁ λόγος, ἐν Θουρακίᾳ ταῖς τοιαύταις ἐντύχη βουσί. Σημειῶσαι δὲ ὅτι ἐταίρους Ὀδυσσεὺς
 ἐνταῦθα λέγει κατ' ἐξαιρέτον, μόνους τοὺς ἐν τῇ ἐκείνου νηϊ, τεσσαράκοντα ὄντας καὶ τέσσαρας.
 αὐτοὶ γὰρ καὶ τῶν τοῦ Ἡλίου βοῶν ἔραγον, μόνου περιλειφθέντες τῷ Ὀδυσσεῖ. καὶ αὐτοὶ *μόνοι σωθῆναι 30
 ἠδύναντο εἰ μὴ ἔραγον. οἱ δὲ ἄλλοι, ἐν διαφόροις καὶ τρόποις καὶ τόποις, βιασίως προαπολώλασιν
 ὡς διηγήσεται ὁ ποιητὴς. Τὸ δὲ σφετέραις, ἀντωνυμία ἐστὶ τρίτον προσώπου, ἀντὶ τοῦ ταῖς ἐκείνων.
 καὶ αἰεὶ οὕτω τίθεται. εἰ καὶ Ἡσίοδος ἐπὶ δευτέρου αὐτὸ ἔταξεν. ἐν τῷ σφετέρον πατέρα ὑμνείουσαι
 ἀντὶ τοῦ ὑμέτερον. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ, αὐτῶν σφετέραις ἀτασθαλίαις, ἀντὶ συνθέτου κεῖται ἀντωνυμίας,
 τῆς ἐαυτῶν. ἢ ἀντὶ τοῦ σφῶν αὐτῶν. ὁποιαῖς μάλιστα χαιρεῖ ὁ ποιητὴς οἷα τὰς συνθέτους μὴ εἰδῶς.

Ατασθαλία δέ, οὐ μόνον ἢ ταῖς ἄταις θάλλουσα ἀφροσύνη, ἀλλὰ καὶ ἢ ἐν θαλίαις εἶτον εὐωχίαις ἄτη ἐκ
 παροιτίας ὡς φησιν Ἀθήναιος. (Vers. 8.) Ὅρα δὲ ὅτι ὡσπερ ἐν τῇ Ἰλιάδι, οὕτω καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα τὸ νή-
 πιοι, προαναφωνούμενον, ἀποτελεσμα δηλοῖ οὐκ ἀγαθὸν οἷς ἂν ἐπιφωνηθῆ. Ὑπεριῶν δὲ ἥλιος, ἢ
 πατρωννικῶς ὁ κατὰ Πινδαρον Ὑπεριονίδης, ἐξ οὗ Ὑπεριονίων ὁ τοῦ Ὑπεριονος υἱὸς καὶ κατὰ συγχο-
 πὴν Ὑπεριῶν. οὕτω γὰρ αὐτὸν ὁ μῦθος γενεαλογεῖ. ἢ ἐπιθετικῶς, ὁ ὑπὲρ ἡμᾶς ἰών. καὶ ὠφείλεν εἶναι
 ὑπεριῶν ὀξυτόνως ὡς μετοχικὸν ὄνομα. μετέπεσε δὲ διὰ ἀποφυγὴν συνεμπτώσεως, εἰς καθαρὸν ὄνομα.
 ὁποῖον καὶ τὸ Ἀμφίῶν καὶ τὰ τοιαῦτα. οὕτω δὲ καὶ ἐκ τῆς ἐλθῶν μετοχῆς, Εὐέλθων βαρύντονον παρὰ
 40 Ἡροδότῳ κύριον ὄνομα. (Vers. 9.) Ὅτι Ὅμηρος μὲν, ἡμαρ νόστιμον τὸ τῆς οἰκαδε ὑπο*στροφῆς λέγει. οἱ δὲ
 μεθ' Ὅμηρον, καὶ βρῶμα φασὶ νόστιμον, ὡς καὶ ἀλλαγὴν δηλοῦνται. καὶ νόστον δὲ, τὴν ἡδύτητα, διὰ
 τὸ ἡδὺ τοῦ Ὀμηρικοῦ νόστου. ὅθεν καὶ εὐνοστος, φαῖλον φασὶν ἀγαλμάτιον παρὰ τοῖς μῆλῳσιν. ἢ ὡς 10
 ἐν ἱερώ ἠερορικῶν λεξικῶ κεῖται, εὐνοστος, θεὸς ἐπιμύλιος, δοκοῦσα ἐφορᾶν τὸ μέτρον τῶν ἀλεύρων.
 (Vers. 10.) Ὅτι ἐν Ἰλιάδι μὲν αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἐν προοιμίῳς ὀρίζει πόθεν ἀρκτέον τὴν Μοῦσαν, ὅτι δηλαδὴ
 ἀπὸ τῆς Ἀχιλλεῶς μίμηδος, διὰ τὸ ἀύριστον ἐκεί τοῦ σκοποῦ τῆς ὑποθέσεως. ἐνταῦθα δὲ διὰ τὸ πᾶν πολλὰ
 πάθη τῆς πλάνης, τῇ Μοῦσῃ ἀνατίθησι τὸ ἀρξασθαι ὅθεν ἂν αὐτὴ ἐκ τῶν πολλῶν βούλοιοτο, εἰπῶν.
 τῶν ἀμόθεν γε θεὰ θυγάτηρ Διὸς εἶπε καὶ ἡμῖν. ὡς ἂν εἴη καὶ οὕτω ποικίλος ἐν τῇ τῶν προοιμίῳν ἐκα-
 τέρων σχηματισμῶ. κατὰ δὲ ἀλληγορίαν, τῇ ἑαυτοῦ γνώσει τὸ πᾶν ἀνατίθησιν. ἢν Μοῦσαν μὲν, συνή-
 θως ὀνομάζει, ὡς ζητητικὴν ἐκ τοῦ μῶ τὸ ζητῶ. θεᾶν δὲ, διὰ τὸ ὄξυ καὶ ταχὺ, ὡς ἀπὸ τοῦ θεῖν. θυ-
 γατέραν δὲ Διὸς, ὡς νοὸς προβολὴν καὶ ἐνεργειαν, Ζεὺς γὰρ ὁ νοῦς. Σημειῶσαι δὲ κένταυθα ὡς καὶ
 50 ἐν τῇ Ἰλιάδι, τὴν προσωπικὴν σύστασιν καθ' ἣν ὁ ποιητὴς *ἑαυτὸν ὡς πᾶν λόγιον συνιστᾷ. ὡς γὰρ ὁ
 πλατωνίζειν ἢ δημοσθενίζειν φάμενος ἐμφαίνει θαρρῆρὴν σοφὸς εἶναι κατὰ Πλάτωνα ἢ Δημοσθένην, οὕτω 10
 καὶ ὁ θεᾶν προκαλεσάμενος αἰδεῖν ἢ ἐννεπεῖν, ἐνθαΐζειν οἷον τοῖς λόγοις ἐνεργεῖ. Τὸ δὲ ἀμόθεν, δηλοῖ
 μὲν τὸ ποθὲν καὶ ἀπὸ τίνος ἐνός, σχηματίζεται δὲ οὕτως. ἀμός λέγεται ὁ εἰς ἢ ὁ τίς, Ἰωνικῶς εἶτε καὶ
 Δωρικῶς. ἐξ οὗ ἀμόθεν μὲν, τὸ ποθὲν καὶ ἀπὸ τίνος ἐνός. οὐδαμύθεν δὲ, τὸ οὐδέποθεν. εἰσὶ δὲ καὶ
 ἄλλαι πολλαὶ κινήσεις ἐκ τοῦ τοιούτου ἀμός. ἐστὶ γὰρ ἐξ αὐτοῦ κατὰ ἀπόφασιν ἄλλη τις εὐθεία, ὁ οὐ-
 δαμός. ὁ ταυτὸν ἐστὶ τῷ οὐδέ τις. ἀφ' οὗ παρ' Ἡροδότῳ τὸ οὐδαμοῖ, εὐθεία πληθυντικῆ. ἀντὶ τοῦ οὐδέ
 τινες. καὶ θηλυκὸν οὐδαμάς. ὅθεν γενικῆ, πρὸς οὐδαμῶν ἀνθρώπων. ἐξ οὗ ἐπιρῶρημα μεσότητος τὸ
 οὐδαμῶς, ἀντὶ τοῦ κατ' οὐδένα τινὰ τρόπον. ἀφ' οὗ τὸ οὐδαμῆ. οἷς ἰσοδύναμα, τὸ μηδαμῶς καὶ τὸ μη-
 δαμῆ καὶ ταῦτα μὲν ἐκ τοῦ οὐδαμῶς ἀρῶρητου ἐνικῶ συνθέτου ἀρσενικοῦ ὀνόματος. ἐκ δὲ τοῦ ἀμός πρω-
 τοτύπου καὶ ἐκ τῆς πληθυντικῆς αὐτοῦ γενικῆς, τὸ ἀμῶς ἐπιρῶρημα γίνεται, ὁ ἐστὶ μετρικῶς. ὡσπερ
 δὲ οὐδαμῶς οὐδαμῆ. καὶ μηδαμῶς μηδαμῆ. καὶ πῶς πῆ. καὶ πάντως πάντη. καὶ ἄλλως ἄλλη, οὕτως 30
 60 ἐκ τοῦ ἀμῶς γίνεται ἀμῆ. *ἐκ δὲ τούτων τῶν δύο ἤρουν ἐκ τοῦ ἀμῶς καὶ τοῦ ἀμῆ, κατὰ πρόςληψιν
 διπλῆς συνδετικῆς παραπληρώσεως, συντίθεται τὸ ἀμωσγέπως. καὶ τὸ ἀμηγέπη. τουτέστιν ἐπ' ὀλίγον.
 μετρικῶς. κατὰ ἓνα τινὰ τρόπον. οἷον. ἀμωσγέπως ἤγατο λόγον. ἀμηγέπη ἐφιλοσόφησεν ἀντὶ τοῦ κατὰ
 τι καὶ ἐπὶ βραχὺ καὶ μετρικῶς. καὶ ὡς εἰπεῖν ἀμόθεν. διὸ καὶ ὁ σοφὸς Θραξ Δημοσθένης ἐν οἷς πα-
 ρεφρασε τὴν Ὀδυσσειαν, τὸ ἀμόθεν, ἀμηγέπη ἠρμήνευσε. Τὸ δὲ καὶ ἡμῖν, ἢ παρέλκον ἔχει τὸ καὶ
 καθὰ πολλαχοῦ γίνεται, ἢ διὰ τὸ μέλλον εἶρηται. ὡς εἰκὸς ὄν, πολλοὺς μεθ' Ὅμηρον ἐχειρήσειν
 1384 τοιούτῳ ἔργῳ. ἴσως δὲ καὶ *διὰ τὸ παρωχημένον, εἴ τις ἀναπολεῖ τὴν προεκτεθειμένην ἱστορίαν, ὅτι
 δηλαδὴ Αἰγυπτίῳθεν ἢ λαβῆ τῆς ποιήσεως τῷ Ὀμήρῳ ὡς πρὸ ὀλίγον ἐγράφη. ἵνα λέγῃ ὅτι ὡς ἱετέροις φθά-
 σασα εἶπας, εἶπε καὶ ἡμῖν. (Vers. 11.) Ὅτι τὸ ἐνθα οὐ μόνον τοπικὸν ἐστὶν ἀλλὰ καὶ χρονικόν. ὡς τὸ ἐνθ'
 ἄλλοι μὲν πάντες ὅσοι φύγον αἰπὴν ὄλεθρον, ἀντὶ τοῦ τότε. καὶ, οὐδ' ἐνθα πεφυγμένος ἦεν αἰθλων. 40
 Ὅρα δὲ τὸ. πάντες ὅσοι φύγον. ὡπερ ὅμοιον παρὰ Ἀνκόφρονοι, τὸ, λέξω τὰ πάντα νητρεκῶς, ἄσσα
 10 θυνῶ ἔχω. (Vers. 12.) Ὅτι τὸ εἰς οἶκον, Ἀττικοὶ μὲν, οἶκοι φασὶν *ἐπιρῶρηματικῶς κατὰ ἑλλησπιν. τὸ γὰρ
 ἐντελές. ἐνθα εἰσὶν οἱ οἶκοι. ποιηταὶ δὲ, οἶκονδε φασὶ. τὸ δὲ κοινότερον ἀπ' αὐτοῦ, οἶκαδε. ὡς φρυγῆνδε
 φν' αδε. περὶ ὧν καὶ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα εἶρηται. Ὅτι οὐδὲ ἐνταῦθα τὴν ἀρχὴν τῆς τοῦ Ὀδυσσεῶς
 πλάνης, ἀρχὴν τῆς ἑαυτοῦ ποιήσεως Ὅμηρος τίθεται. ἀλλ' ὡσπερ ἐν τῇ Ἰλιάδι. οὕτω καὶ νῦν ἀπὸ
 τῶν ἐγγύς τοῦ τέλους ἀρχεται. ἢ γὰρ Καλυπῶ ἀφ' ἧς ποιεῖται ἢ Μοῦσα τοῦ λόγου τὴν καταρχὴν,

κατάντημα γέγονε τῆς πλάνης τῷ Ὀδυσσεῖ. εἰς αὐτὴν γὰρ ἐσώθη κελητίζων οἷον ἐπὶ τῆς *τρόπῳ. τὴν 20
 μέντοι ἀρχὴν τῆς τοῦ Ὀδυσσεὺς πλάνης εὐρήσεις ἐν τῇ ἰ ῥαψωδίᾳ ἐν τῷ, Ἰλιόθεν με φέρον ἄνεμος
 Κικόνεσσι πέλασεν. ἐκεῖθεν γὰρ Ὀδυσσεὺς εἰς πλάνην ἐξώκειλεν. (Vers. 13.) Ὅτι δύο ταῦτα λέγει ὁ
 ποιητὴς διὰ πόθου μάλιστα εἶναι τῷ Ὀδυσσεῖ τὴν τε πατρίδα καὶ τὴν σώφρονα γυναῖκα. φησὶ γάρ
 νόστου κεχρημένον ἠδὲ γυναικός. οἷα δὲ ἡ τοῦ Ὀδυσσεὺς καὶ τῆς Πηνελόπης ἀναγωγὴ εἴτουν ἀλλη-
 γορία, ἐν τοῖς ἐξῆς εἰρήσεται. Ὅρα δὲ ὅτι ἄλλως χρῆται ὁ ποιητὴς τῇ τε σημασίᾳ καὶ τῇ συντάξει τοῦ
 κεχρημένους, ἢ περ ἡμεῖς. ἡ*μεῖς μὲν γὰρ χρῆσθαι φραμὲν, τὸ μεταχειρίζεσθαι, καὶ δοτικῇ πτώσει συν- 30
 11 τάσσομεν. Ὅμηρος δὲ, τὸν χρῆζοντα κεχρημένον λέγει καὶ γενικῇ συντάξει τὴν λέξιν. ἀπὸ τοῦ χρῆζω ἢ
 χρῆζω κινηθεῖσαν κατὰ ἔλλειψιν τοῦ σίγμα. (Vers. 14.) Ὅρα δὲ καὶ τὸ γυναικός ἀστεῖως λεχθὲν πρὸς τὸ
 10 ἐφεξῆς, ὁ μὲν γὰρ κεχρημένος ἦν γυναικός. Καλυψὼ μὲν, ἐπὶ τῶν ἐνεσπαρμένων τῇ γῆ καὶ τοῖς φυτοῖς
 καὶ τοῖς νάμασι φυσικῶν δυνάμεων τίθεται, δι' ὧν αἱ τῶν καρπῶν προθέσεις ἐν καιρῷ γίνονται, κατὰ
 τὸ νέον φαινομένη, ἦτοι κατὰ τὸ ἔαρ. ὅθεν καὶ ἡ νύμφη συντέθειται. οἰονεὶ νέομφη καὶ Αἰολικῶς
 νύμφη. ὁ δὲ μῦθος καὶ δαιμόνιά τινα νύμφας φησὶ γεωχαρῆ καὶ σωματικώτερα, ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι
 ἐρρέθη. ὁποιαῖτινες αἱ Νηΐδες. καὶ Ἀμαδρυάδες. καὶ Ἀμαμηλίδες. καὶ Ὀρεστιάδες. καὶ Λειμωνιάδες
 αἱ μυθικαί. τοιαύτη τις καὶ ἡ Καλυψὼ κατὰ τὸν μῦθον. ἀλλὰ δὴ καὶ ἡ Κίρκη. ἃς καὶ ἀνδρῆσας ὁ
 ποιητὴς ἐρεῖ. ὁ ἔστιν, ἀνθρωπίνη καὶ τῇ κάτω καὶ καθ' ἡμᾶς χρωμέναις φωνῇ. τοῦτο γὰρ ἡ αὐδή. καὶ
 αἱ καθ' ἡμᾶς δὲ νύμφαι, ἐξ ὁμοιότητος τῶν τοιούτων νυμφῶν, τὴν ἐπωνυμίαν εἰλήφασιν. καὶ αὐταὶ
 γὰρ ταπρὶν θαλαμειόμεναι, νέον φαινόνται ὅτε τὸ τῆς ἡλικίας ἔαρ αὐταῖς ἐπανθεῖ. ὅτι μέντοι οὐ
 μυθικαὶ νύμφαι ἦσαν ἡ Καλυψὼ καὶ ἡ Κίρκη, ἐκ τῶν ἱστοριῶν δῆλον ἔστιν. εἰ καὶ ὁ ποιητὴς διὰ 40
 20 τερατείαν ἄλλως μυθολογεῖ τὰ περὶ αὐτῶν. δῆλον δὲ ὅτι καὶ συγγενικῇ ποτε λέξις ἐστὶ τὸ νύμφη.
 ὡς δηλοῖ καὶ τὸ νύμφα φίλη. Ὅτι τὸ διὰ ἡ ἐνδοξοτάτη, διὰ τὸν Δία συντάσσεται ὑπερθετικῶς μετὰ
 γενικῆς. ἐπεὶ γὰρ ὑπερκειῖσθαι πάντων ἐδόκει ὁ Ζεὺς, διατοῦτο καὶ τὸ διὸς καὶ τὸ διὰ ἐκ τῆς Διὸς γενι-
 κῆς γινόμενα, ὑπερθετικὴν σύνταξιν ἔχουσιν ὡς καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι πλατύτερον γέγραπται. Ἰστέον δὲ ὅτι
 διὰ τὸ ὡς ἐρρέθη ὑπεροχικὸν τοῦ Διὸς, οὐ μόνον μέγαν ὁ ποιητὴς αὐτὸν λέγει ὡς ἐν τῷ, Διὸς μεγάλου
 ἐνιαυτοῖ, καὶ, Διὸς μέγαλοιο ἔκητι, εἰ καὶ κατ' ἄλλον λόγον μείζων ὁ Κρόνος κατὰ τὴν αὐτοῦ ὅς φρασι
 σφαιραν, ἀλλὰ καὶ ἐπλήθυναν αὐτὸν κατὰ τὴν κλίσιν οἱ μεθ' Ὅμηρον, ὡς Αἴλιος Διονύσιος ἱστορεῖ.
 Διὸς γὰρ φησὶ τὸ πληθυντικὸν τοῦ Διὸς. καὶ δρᾶμα οὕτως ἐπιγέγραπται. καὶ αἱ ἐφεξῆς πτώσεις, Διῶν.
 καὶ Δισί. καὶ Δίας. Ἔτι ἰστέον ὅτι κατὰ τὸ διὸς οὐ παράγει συγκρίσιν, ἢ ὑπέρθεσιν διὰ τὸ φῦσει τῆς
 λέξεως ὑπεροχικὸν, οὐδεὶς γὰρ λέγει διότερος ἢ διότατος, οὕτως οὐδὲ τὸ ἀγαθός, διὰ τὴν ἐν αὐτῷ τοῦ
 30 ἄγαν ἐπίτασιν. φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος, ὅτι ἀγαθώτερος καὶ ἀγαθώτα*τος παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλή- 50
 νων κεῖται. (Vers. 15.) Ὅτι τὸ γλαφυρὸν κυρίως μὲν, ἐπὶ χειροκμήτου κοιλότητος, οἷαν οἱ λιθοξόοι
 καὶ οἱ ξοανογλύφοι ἐντυποῦσι, παρὰ τὸ γλάφω τὸ κοιλαίνω γενόμενον, περὶ οὐ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα ῥηθῆ-
 σεται. ἐπὶ δὲ σπηλαιῶν μεταφορικῶς λέγεται καὶ ἐπὶ νηὸς, διὰ τὸ ἀπλῶς κοῖλον ὁ καὶ τοῖς γλαφομένοις
 παρέπεται. ἤδη δὲ ἡ λέξις μετέηκται καὶ ἐπὶ νοημάτων. καὶ λέγεται καὶ νοήματα γλαφυρὰ, τὰ ἔχοντά τι
 βαθύ, πλὴν μετὰ καὶ χάριτος καὶ διαφανίας τινὸς καὶ λαμπρότητος, ὡς μὴ πάντῃ εἶναι διὰ τὸ βᾶθος
 σκοτεινά. εἰ δὲ καὶ σπίνου στόμα γλαφυρὸν ἀκούσεις σοφοῦ τινὸς λέγοντος, ἐντεῦθεν ποθεν νόει μετη-
 νέχθαι τὴν λέξιν. ἀλλὰ καὶ ὅτε τις λέγει φρίσσειν τὰ λήϊα γλαφυρὸν, διὰ τὸ ἐπικυρτοῦσθαι τοὺς στά-
 χυας τοῦτο λέγει, καὶ γίνεσθαι τινα οὕτω ὑπ' ἐκείνοις κοιλότητα. Ὅτι δοκεῖ μὲν ἀδιάφορα εἶναι ὁ πόσις
 τε καὶ ὁ ἀνήρ, Σοφοκλῆς δὲ ἐν Τραχινίαις ὑπεμφαίνει διαφορὰν τινα τῶν λέξεων τούτων ἔνθα δέδοι-
 40 κεν ἡ ὑπέραρκμος Ἀθῆναιρα, μὴ ποτε ὁ Ἡρακλῆς αὐτῆς μὲν εἴη πόσις, τῆς δὲ νεωτέρας Ἰώλης ἀνήρ.
 παρωνόμασται δὲ ἀπὸ τῆς πόσεως ὁ πόσις ὡς δοκεῖ τοῖς παλαιοῖς, διὰ τὴν σπερματικὴν ὑγρότητα.
 ὡς καὶ ὁ ἄρσην, ἀπὸ τοῦ ἄρδειν. καὶ ὁ υἱὸς ἀπὸ τοῦ ἕειν. *διὸ καὶ τὸ ὀπιεῖν, ἐντεῦθεν αὐτοῖς ἐδόκει 60
 πυράγεσθαι. οἰονεὶ τὸ διὰ τῆς ὀπῆς ἕειν ὅθεν ὁ υἱός. (Vers. 16.) Ὅτι τὸ περιπλομένων ἐνιαυτῶν ἐκ
 τοῦ περιπελομένων γίνεται ὅ ἐστι γενομένων ἢ περιπολούντων, κατὰ συγκοπὴν. Ὅτι δὲ τὸ πέλεσθαι καὶ
 ἐπὶ τοιούτου λέγεται, δηλοῖ τὸ, ἤματα μακρὰ πέλονται. Ἐνιαυτός δὲ ὡς καὶ ἐν Ἰλιάδι ἐδηλώθη. ὁ
 μακρὸς χρόνος καὶ διατριβὴν ἔχων πολλὴν, παρὰ τὸ ἰαῦω τὸ διατρίβω. διὸ καὶ ὁ κωμικὸς ἐπιθετικῶς

αὐτὸ τίθησιν ἐν τῷ ἔτῳ χρονίους ἐνιαυτοῦς. Ἰστέον δὲ ὅτι ἀπὸ μὲν τοῦ ἐνιαυτοῦ τὸ ἀπειναυτίζειν γίνε-
 1385ται. ἀπὸ δὲ τοῦ ἔτους, ἀμφιετίζεσθαι τὸ κατ' ἔτος πε*ριέρχεσθαι, καὶ ἐπιρῶρημα δὲ ἐντεῦθεν παρὰ
 τοῖς παλαιοῖς ἀμφιετεί. (Vers. 17.) Ὅτι τὸ ἐπεκλώσαντο θεοὶ, τροπικῶς ῥηθὲν ὡς ἀπὸ τῶν κλωθομένων
 εἰρμόν τινα σημαίνει καὶ κύκλον καὶ εἰλησίν τινα καὶ στροφὴν τῶν ἐν γενέσει πραγμάτων, οὐκ ἐχόντων
 μένειν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. λαμβάνεται δὲ ἡ λέξις ἐπὶ ἀποβάσει πραγμάτων ἀγαθῶν καὶ μὴ τοιούτων. ἐπι-
 κλώθεσθαι γὰρ τισι φαιμέν, τὰ τε χρηστὰ καὶ τὰ μὴ τοιαῦτα. αἱ μέντοι κατακλώθεις εἰκόασιν ἐπὶ
 κακοῦ λαμβάνεσθαι. διὸ καὶ βαρείας αὐτὰς ἐπονομάζει ὁ ποιητὴς ἐν τῷ, κλώθεις τε βαρεῖαι. καὶ ὁ τοῦ
 Ἑξίουτος δὲ τροχὸς ὃς ἐκεῖνος κατὰ τὸν μῦθον συνδεδεμένος εἰλείται, τοιοῦτόν τι παραδηλοῖ. κλώσματος
 γὰρ στροφῇ ἔοικεν ἢ τοῦ τροχοῦ περιδίνουσις. (Vers. 18.) Ὅτι δὲ καὶ μοῖρα ἢ Κλωθῶ, καὶ ὅτι ἐκεῖθεν
 ἡ λέξις εἰληπται, οἱ παλαιοὶ δηλοῦσιν. Ὅτι εὐφωνίαν ἐν πολλοῖς τεχνώμενος ὁ ποιητὴς, καὶ ἄλλως
 μὲν πολλαχοῦ τοῦτο ποιεῖ, ἔστ' δὲ ὅτε καὶ διὰ προσθήκης στοιχείου ἢ ἀφαιρέσεως. προσθήκης μὲν, ὡς
 ἐν τῷ πλάγχθη καὶ τοῖς ὁμοίοις καθὰ προέγραπται. ἀφαιρέσεως δὲ, ὡς ἐν τῷ πεφυγμένος ἀέθλων.
 10 πεφυγμένος γὰρ ὀφείλων εἰπεῖν, ἐξώθησε *τὸ ἔ τῆς διφθόγγου διὰ τὸ εὐφωνότερον. οὕτω καὶ ἐκ τοῦ
 πεύθω πένσω πύστης ἴ δι' ἀκοῆς μάθησις. καὶ ἐκ τοῦ κεύθω ἢ κύστης. καὶ ἐκ τοῦ ἐρεύθω, τὸ ἐρυθρὸν
 καὶ τὸ ἐρύθημα καὶ ἰχθύς ὁ ἐρυθρῖνος, καὶ ἐρυθρόδανον. οὕτω καὶ τὸ ἄφρευκτον, ἄφρευκτον λέγεται. καὶ τὸ
 πέπυσμαι πέπευσμαι. καὶ τὸ ψευδρὸν, ψευδρὸν καὶ ψυδρὸν. καὶ τὸ ἄπυστον ἄπυστον. καὶ ἔλευσις ἤλυσις.
 καὶ εὐτεκτον εὐτυκτον. καὶ τὸ τετεῦχθαι τετύχθαι. καὶ τὸ νευστάζειν νυστάζειν. οὕτω καὶ ἐκ τοῦ τεύχω
 12 τέχνη. καὶ τὸ γλυκὺ ἐκ τοῦ γλεῦκος. ὅθεν καὶ γλεῦξις κατὰ Πανσανίαν, οἶνος πολὺ ἔψημα ἔχων, ὁ νῦν
 φησι σίρινος. ὁ δ' αὐτὸς, καὶ σίραιον οὐδετέρως. Ἀέθλους δὲ, σεμνῶς ὁ ποιητὴς εἶπε τοὺς τοῦ Ὀδυσ-
 σέως πόνους καὶ οἶον ἀγῶνας. Ὅτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀγωνισμάτων οἶδε τὴν λέξιν κειμένην, πολλαχοῦ φαίνε-
 20 ται. πρὸς τινα δὲ ἀντίπαλον ἦν ἀεθλεύων ὁ Ὀδυσσεύς. ἢ πάντως, πρὸς τὴν ἀντικειμένην αὐτῷ τύχην.
 ἐνοήθη δὲ πρὸς τινων τὸ ἀέθλων, καὶ ἀντὶ τοῦ μόχθων καὶ πόνων, παρὰ τὸ ἄ στερητικὸν καὶ τὸ ἐθέ-
 λειν, οὐς οὐκ ἂν τις ἐθέλοι. (Vers. 20.) Ὅτι ἢ τοῦ Ποσειδῶνος ὀργὴ ἦν κατὰ Ὀδυσσεύς τρέφει ἵνα
 πέλαγος μύθου πλατὺν, ἀλληγορίας κνᾶθω μετρήσωμεν, δυστυχίαν παραδηλοῖ τοῦ ἥρωος κατὰ θάλασ-
 20 σαν. τὰ γὰρ περὶ γῆν εὐ* ἔχων τύχης, δυστυχῶς εἶχε τῶν κατὰ θάλασσαν. καὶ διατοῦτο δοκεῖ ἀσπερχές
 μενεαίνειν αὐτῷ ὁ τῆς θαλάσσης ἐπιστατῶν Ποσειδῶν. Νέστωρ μέντοι ἐπιτυχῆς τοῦ πλοῦ γενόμενος, οὐ
 μόνον φίλος Ποσειδῶνος λέγεται, ἀλλὰ καὶ εἰς συγγένειαν αὐτῷ εἰσποιεῖται παρὰ τοῖς ποιηταῖς οἷα
 σχῶν εὐτυχῶς ὡς εἴρηται τὰ εἰς πλοῦν, ὡς ἐν τῇ γάμμα ῥαψωδίᾳ ἱστορεῖται. Ἀσπερχές δὲ, κατ' ἐπίτασιν
 τὸ πολυσπερχές καὶ ἐντρεχές καὶ πολυσπούδατον. Σοφοκλῆς δὲ αὐτὸ περισπερχές λέγει. οὐ ἄρσενικὸν
 ὁ περισπερχής. καὶ δηλυκὸν ἢ περισπέρχεια. ἐντεῦθεν δὲ καὶ ὁ Πολυσπέρχων κύριον στρατηγῶ ὄνομα.
 30 (Vers. 21.) Ὅτι παρασημειοῦνται οἱ παλαιοὶ τὸν ποιητὴν ἐν μὲν Ἰλιάδι πολλαῖς ἐπαναλήψεσι χρησα-
 σθαι. ἐνταῦθα δὲ, μιᾶ τῇ κατὰ τοὺς Αἰθίοπας. ἐν ἣ φησὶν ὅτι Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἔοντας.
 Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται ἔσχατοι ἀνδρῶν ἦγον ἀνθρώπων ὡς προδεδήλωται. ὁ φαίνεται καὶ ἐν
 τῷ, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. χορηγία δὲ τῇ ἐπαναλήψει ἐνταῦθα, εἰς σύστασιν τοῦ ἔθνους. δεικνύων
 πάνυ πολλὴν ὡς ῥηθήσεται γῆν ἐπέχειν αὐτοῦς. (Vers. 23.) Ἔστι δὲ τὸ μὲν διχθὰ καθὰ καὶ ἐν Ἰλιάδι
 τὸ τριχθὰ καὶ τετραχθὰ, Ἀωρικόν. Ἀωριέων γὰρ, ἢ τοῦ θῆτα ἐν τούτοις ἐπένθεσις. ὡς καὶ ἐν τῷ πονῶ
 30 πονήσω πεπό*νηκα πέποννα καὶ πλεονασμῶ πέπονθα, πρὸς τινα ὁμοιότητα τοῦ πέποιθα. οὕτω δὲ καὶ ἐν
 τῷ μαλακὸς, μαλθακός. καὶ χαμαλή, χθαμαλή. τινῶν δὲ εἰπόντων τὸ αὐτὸ γίνεσθαι καὶ ἐν τῷ ἦσθα, ὁ
 Ἡρακλείδης οὐκ ἀκούει. δοκεῖ δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἔχειν ὁ πέρο ἔστιν ἐξέχειν, κοινῶν μὲν, γενέσθαι ἢ καρυστία
 ὄχη. πρὸς διαστολὴν δὲ Ἀωρικῶς, ἢ τοῦ ποταμοῦ ὄχη καὶ ἐξ αὐτῆς ὄχθος. ἴσως δὲ, καὶ ὁ μόχθος. ὡς
 40 ἐκ τοῦ ὄχλειν ὁ μοχλός. ὁμοίως καὶ ἐκ τοῦ ἄχος, τὸ ἄχθος καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. καὶ ἐκ τῆς ὄχης δὲ ὅ ἐστι
 τροφῆς, ὁ παρὰ Ἡσιόδῳ εὐοχθῆων. αὐτὸ δὲ, καὶ ἐκ τοῦ ὄχθου γίνοιτο ἂν. καὶ τοιάδε μὲν καὶ ταῦτα.
 (Vers. 24.) Τὸ δὲ ἔσχατοι ἀνδρῶν, ἐφερημνητικὸν ἔστι τοῦ, τηλόθι ἔοντας. ὡς περὶ πάλιν καὶ τὸ, οἱ
 μὲν δυσσομένου ἡλίου, οἱ δὲ ἀνιόντος, διασαφητικὸν ἔστι τὸ διχθὰ μεμερίσθαι αὐτοῦς. Τὸ δὲ νῆσω ἐν ἀμ-
 φιρῶντι, νῆσος δεινὴ ἔσσεα, οὐκ ἐπαναλήψις εἶναι δοκεῖ, διότι οὐχ ὁμοιοπτώτως ἔχει. τὰ γὰρ διὰ μιᾶς
 λέξεως ἐπαναλαμβανόμενα ταυτότητα δοκεῖ πτώσεως φυλάττειν. καὶ τοι ἐν τῇ Ἰλιάδι πολλαὶ ἦσαν